

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Διαβάζω τὴν «Πατρίς» τῆς 28 Φλεβάρη.

Τὸ ἄρθρο τῆς μιλάει γιὰ οὐτοπίες, γιὰ νεφελώματα, γιὰ πολιτικὸ ρωμαντισμὸ, γιὰ ἔλλειψη πραχτικῶν σκέψεων καὶ νοῦ φωτεινοῦ, γιὰ ἀθεράπρευτους ὄνειροπόλους, ἔλ' αὐτὰ σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τῆς πολιτικῆς μας καὶ τῆς στάσης μας στὴν κρίσιμη ἔθνικὴ περιπέτεια ποῦ περνοῦμε. Μὰ ποιές εἰν' οἱ οὐτοπίες, ποιά τὰ νεφελώματα καὶ τὰ λοιπά, δὲ μᾶς τὸ λέει ἡ «Πατρίς» καὶ φαίνεται' ἔτσι σὰ νὰ κάνῃ πόλεμο μὲ ἀνεμόμυλους, ποῦ τῆς ταράζουνε τὴ φαντασία. Κένω ὕστερ' ἀπὸ πόλεμο μὲ νεφελώματα περιμένει νὰ δῆ κανεὶς τὰ πράματα, ποῦ εἶναι λογικὰ καὶ εἶναι δίκιο κ' ἔθνικὸ συμφέρο καὶ ἀνάγκη ἐπὶ τέλους ἀναπόφευγῆ νὰ συμμορφωθοῦμε μὲ αὐτὰ, δὲ βλέπει τίποτα ἤ, πειδ σωστὰ νὰ ἴπῳ, λαβθίνει τὴν ἐντύπωση καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἄρθρο καὶ ἀπ' ἄλλα προηγούμενα τῆς ἴδιας φημερίδας ὅτι ἴσα ἴσα δημιουργοῦνται νεφελώδικοι ἀντίγνωμοι καὶ νεφελώματα καὶ γίνεται νεφελώδικος πόλεμος, γιὰ νὰ ποσκεπαστοῦν μέσα στὰ νεφελώματα τὰ πράματα.

Ἡ μήπως πράματα καὶ πολιτικῆς πραγμάτων εἶν' αὐτὸ ποῦ λέει τᾶρθρο ὅτι «ὁ ἑλληνικὸς λαὸς πολεμήσας ἐνδύξως καὶ νικήσας δικαιούται ἐπὶ τέλους νὰπολεύσῃ καὶ αὐτὸς τῶν ἀγαθῶν τῆς νίκης του»; Ποιὸς λέει ὄχι; Ὅμως αὐτὸ, θαρρῶ, δὲν πρέπει νὰ προβάλλῃ ὡς πολιτικῆς πραγμάτων **ἔσω-τερικῆς**, ὅπως ἀπὸ παραδρομὴν θὰ ἔγινε στὸ ἄρθρο τῆς «Πατρίς», γιὰτὶ τότε δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ πειδ ἄτυχη πολιτικῆς. Σὰ νὰ μᾶς λέῃ δηλαδὴ: «Ἐκουραστήκαμε καὶ φτάνει πειδ τόσο. Εἶναι ἀρκετὰ αὐτὰ ποῦ πήραμε, ἔλατε νὰ τὰ χαροῦμε, νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε καὶ νὰ χορέψομε. Τί νὰ σκοτιζοῦμαστε γιὰ τὰ πειδ πέρα; Ὡχ, ἀδεσφέ! Φοῦρνος μὴν καπνίσῃ πέρ' ἀπ' τὴ Θεσσαλονίκη!» Δὲν ὑποθέτω ὅτι αὐτὰ θέλει νὰ ἴπῃ τὸ ἄρθρο καὶ γι αὐτὸ κάνω τὴν παρατήρησιν πὼς εἶναι ἄτυχη ἢ θέσιν ποῦδωσε στ' ἀπόφθεγμά τῆς ἢ κυρὰ «Πατρίς».

Δὲν εἶν' αὐτὴ πολιτικῆς πραγμάτων, ὄχι. Ἄν εἶναι ἔτσι, τότες ἓνα μεγάλο λάθος ἔλος ὁ πόλεμος. Πολιτικῆς πραγμάτων εἶναι τὸ ἴδιον ἀπόφθεγμα νὰ τονισθῇ ἄλλοιῶς καὶ νὰ προβάλλῃ ὡς **ἔξω-τερικῆς** πολιτικῆς. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ποῦ πολέμησε καὶ νίκησε δίκιο νὰ ἱκανοποιηθῇ ὅσο γίνεται πλατύτερα. Καὶ πολιτικῆς πραγμάτων εἶναι νὰ τονισθῇ ὅτι αὐτὰ ποῦ ζητάει ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δὲν τὰ ζητάει ὡς πληρωμὴ του γιὰ τὴ νίκη, ἀλλὰ τὰ ζητάει ὡς τὸ δίκιο, ὡς τὸ μόνο ποῦ μπορεῖ νὰ γίνῃ, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ παραβλεφθῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὡς τὸ μόνο εἰρηνευτικὸ

μέσο—εἴτ' ἔχομε στὸ νοῦ μας πόλεμο εἴτε δὲν ἔχομε—τὸ μόνο συμφέρο σ' ἄλους.

Γιὰ ποιὸς λέει τᾶρθρο «οἱ ἀδιάλλακτοι πατριῶται»; Πὼς μπορεῖ καὶ μιλάει γιὰ διαλλακτικούς καὶ ἀδιάλλακτους χωρὶς νὰ ἐρίζῃ, ὡς ποῦ φτάνουνε τὰ σύνορα τῆς «διαλλαγῆς», νὰ ποῦμε ἔτσι; Τᾶναγνωρίζομε πὼς ἡ πολιτικῆς τῶν πραγμάτων ὑπαγορεύει νὰ παραδεχτοῦμε νὰ κατεδοῦν στήν Ἄσπρη θάλασσα οἱ Βούργαροι, νὰ κάνομε τόπο γιὰ τὸ «δεξι πλεμόνι» τοῦ Δάνεφ. Ἄλλὰ τὸ δεξι αὐτὸ πλεμόνι ὡς πόσο θὰ φουσκώσῃ; Τὴν Καθάλλα ἔπρεπε νὰ τὴ θυσιάσομε ἑμεῖς γιὰ χάρη τους, ἂν εἴχαμε μονάχα τὴ Μακεδονία νὰ μοιράσομε. Τώρα ὅμως ποῦ ἔχουν τὸ Δεδαγατὸς καὶ τόση ἄλλη παραλία Θρακικῆς, πὼς δὲ θὰ εἶναι ἄρπαγες βάρβαροι καὶ τύραννοι καταχτητές, ἂν μείνουνε στὶς Σέρρες, Δράμα καὶ Καθάλλα;

«Τὸ δίκιο ἐπιβάλλει τὴ διανομὴ στοὺς τέσσερις» λέει τὸ ἄρθρο τῆς «Πατρίς». Ἄλλὰ δὲ μᾶς λέει, ποῦ θὰ βασισθῇ τὸ δίκιο αὐτὸ, ποῦ μέτρο θὰ ἔχομε στὴ μοιρασιά; Καὶ πολιτικῆς πραγμάτων εἶναι νὰ τὸ ἴπῃ. Καὶ νὰ τονισθῇ, πὼς, ὅπως καὶ νὰ γίνῃ ἡ μοιρασιά, ἑλληνικοὶ πληθυσμοὶ κ' ἑλληνικὲς χώρες εἶναι ποῦ πετσοκόβονται κ' ἐκεῖνο ποῦ ζητοῦμε εἶναι νὰ πετσοκοφτοῦνε στὸν κατώτερο βαθμὸ ποῦ γίνεται, ποῦ καὶ τέτοιος ὁ βαθμὸς αὐτὸς εἶναι τύχη βουρὰ καὶ παραχώρησιν ἑλληνικῆς γιὰ τοὺς Βουργάρους καὶ ὑπεράξια ἀνταμειβῆ κ' ἱκανοποίησιν.

Τᾶναγνωρίζομε πὼς πολιτικῆς πραγμάτων εἶναι νὰ μὴν κρύβομε πὼς σὲ πολλὰ χωρὶα Μακεδονικὰ, ποῦ κατέχομε, οἱ στρατιῶτες μας βρῖσκανε ἀντιμέτωπο τὸ «νέμα» τὸ ἀπαίσιον ζητῶντας τρέφικα. Ἄλλὰ πολιτικῆς πραγμάτων εἶναι καὶ νὰ συγκρίνομε τὸν πληθυσμὸ καὶ τὸν τόπο τῶν χωριῶν αὐτῶν μὲ τοὺς ἑλληνικοὺς πληθυσμοὺς τῆς Θράκης καὶ τὸν τόπο τους. Καὶ γιὰτὶ ὄχι καὶ τῆς Ἄνατ. Ρουμελίας; Δὲν εἶναι ἄξιο νὰ τονισθῇ καὶ τοῦτο ἀκόμη κοντὰ στ' ἄλλα, ὅτι, ἐνῶ δίπλα σ' ἑμᾶς Βούργαρος δὲν πολέμησε οὔτε μισός, τὰ ἑλληνικὰ τῆς Ρουμελίας ἀκρογιάλια μαυροφόρεσαν ἀπὸ τίς πρώτες μέρες τοῦ πολέμου; Δὲν εἶναι ἀρκετὸ ἀντάλλαγμα ἢ Στενήμαχο καὶ ἄλλα ἄλλα ἑλληνοκατοίκητα μέρη κειπέρα γιὰ ὅσα χωρὶα μᾶς λέγαν ἑμᾶς «νέμα» στὴ Μακεδονία καὶ ἂν ἀκόμα εἶταν νὰ μὴν πάρῃ τίποτα ἀπὸ τὴ Θράκη ἢ Βουργαρία; Τώρα ὅμως ποῦ παίρνει καὶ τόσους ἀκόμη ἑλληνοκατοίκητους τὸ πειότερο πλούσιους κάμπους ἔκει πέρα, ἑμεῖς τί γινούμαστε; Θὰ τοὺς ἀφίσουμε νὰρπάξουν καὶ τᾶνάμεσα Στρουμόνα καὶ Νέστου ἑλληνικὰ χῶματα; Τέτιον δεξι πλεμόνι Βουργάρικο ἑμᾶς μᾶς κάνει φθισικούς τοῦ τρίτου στάδιου.

Σωστή πολιτική πραγμάτων είναι, τὸ ἀναγνωρίζουμε, αὐτὸ ποὺ δήλωσε ὁ Βενιζέλος, ὅτι ἡ Ἑλλάδα δὲν ἔχει βλέψεις στὴ Μικρὴ Ἀσία. Ἡ ἴδια ὅμως πολιτικὴ πραγμάτων μᾶς λέει νὰ προσέξουμε οἱ Βούργαροι νὰ μὴν παρακατέδουν πρὸς τὴν Προποντιδα. Ἀφοῦ ἐμεῖς στεκούμαστε μὲ σέβας σὲ ἀπόσταση ἀπ' τὴν Ἑλληνικὴ δυτικὴ Μικρὴ Ἀσία, θάφρῖσουμε τοὺς Βουργάρους νὰ τὴν καθολικέψουν πατώντας χώρα, ποὺ δὲν ἔχει Βούργαρους οὔτε γιὰ σπόρο, τὴ γύρω στὴν Προποντιδα Θράκη;

Αὐτὴ ἔναι τῶν πραγμάτων ἡ πολιτικὴ κι' αὐτὴ νὰ φηγοῦράρη ἔπρεπε στίς στήλες τῆς «Πατρίς» ἀντὶς τίς φύσικες, τῆς πιαστα τὰ ἀερόλογα, τὰ νόνητα καὶ βλαφτικά, ἀφοῦ σοῦ λένε πὼς καὶ καλὰ μονάχα οἱ κομματικοὶ ἀγτίπαλοι καὶ μιὰ «ἀσήμαντος μειονοψηφία» δὲ μένουν εὐχαριστημένοι, μὲ τί; μὲ τῶν Βουργάρων βέβια τὴν ὄρεξη γιὰ Ἑλληνοφαγία. Οἱ ἄλλοι λοιπὸν μένουν εὐχαριστημένοι; Κι' ἔταν μᾶς ἀπαντήξουν οἱ Βούργαροι, ἐμεῖς θὰ ἐξακολουθοῦμε πάλι μακαρίως νὰ τρέφουμε τὰ «ἐθνικά μας ἰδεώδη» μὲ καθουρντιστὸν ἀέρα καὶ ἄρθρα τῆς «Πατρίς» δὲν εἶναι ἔτσι; Χαρὰ στὴν πολιτικὴ τῶν πραγμάτων καὶ στὴ «λογικότητα καὶ πρακτικότητα τῶν ἀξιώσεων»! Καὶ νὰ τ'ἀκούς αὐτὰ ἀπὸ φύλλο, ποὺ κοκορεύεται πὼς στέκει κοντὰ στὴν Κυβέρνηση! Καὶ νὰ σοῦ λέγῃ καὶ πὼς δὲν εἶναι ἔργο τῶν ἀνεύθυνων νάνακατεύονται σὲ «τίνα πρέπει νὰ εἶναι τὰ ἰδεώδη» κτλ! Στὴ Σέφια ἔμως δὲ μιλοῦνε μόνον οἱ ἀνεύθυνοι, παρὰ καὶ ἡ ἐφημερίδα τῆς Κυβέρνησης πλάθει Βουργάρικες ἐπαρχίες ἀκόμη κι ἀπὸ χώρες ποὺ κατέχει ὁ Ἑλληνικὸς στρατός.

Κακὸς χαδὰς αὐτὸς ποὺ ἔπιασε ἡ «Πατρίς» κι' ἔποια τῆς συντρέφισσα. Ἐμεῖς λέγοντας πὼς θέμε τῶν πραγμάτων τὴν πολιτικὴ στίς στήλες τῆς δὲν ὑπεθέτομε πὼς αὐτὸ θὰ ξηγηθῆ ἔτι ζητοῦμε νὰ «ἐρεθίζουμε, νὰ σπείρουμε μίσος» κτλ. Ἰσα ἴσα τὸ ἀντίθετο νομίζουμε, ὅτι ἔτσι θὰ δουλέψῃ, γιὰ νὰ χουμε τὴ συμμαχία τους. Γιατὶ θὰ τὴν ἔχουμε τὴ συμμαχία καὶ φιλία τους, ἔχι ἂν τώρα καιμηθοῦμε μὲ τὸ «Πατριδικὸ» νανούρισμα στὰ σύννεφα κι' ἀφίσομε τὸ Βουργάτικο πυρετὸ νὰ κορώνῃ, παρὰ ἂν εἴμαστε ζῦπνιοι καὶ ἀνασκουμπωθοῦμε δίχως ἀργοπορία, γιὰ νὰ πέση τῶν συμμάχων μας ὁ πυρετὸς καὶ νάρθουνε στὰ σύγκαλά τους, ἂν κάνουμε δηλ. τὴν πολιτικὴν τῶν πραγμάτων, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ

εἶναι πολιτικὴ νοσερῆς ὀλιγάρκειας. Κι' αὐτὴ τὴν πολιτικὴ πρέπει νὰ κάνῃ κι' ἡ «Πατρίς».

1. 3. 913

ΛΥΔΟΣ ΠΑΛΑΒΡΟΣ

Σημ. Ἐπὶ τέλους νὰ, ποὺ ἀκούστηκε στὴ Βουλὴ κι' ἡ πρώτη φωνὴ γιὰ τίς ἀξιώσεις μας. Διαδάζω σήμερα τὰ ἔσα εἶπε ὁ βουλευτὴς Καλλέργης. Αὐτὴ ἔναι τῶν πραγμάτων ἡ πολιτικὴ. Ἐλπίζω, ὡς ποὺ νὰ τυπωθοῦνε σὲ «Νουμᾶ» τὰ παραπάνου, νὰ διαλυθοῦνε πιά τὰ νεφελώματα.

Ἵ ἴδιος

ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΜΑΣ !!

(ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΑΡΑΝΤΑΚΛΗΣΙΕΣ)

Κύριε Διευθυντή τοῦ «Νουμᾶ»,

Εἶδα—κι' ἐδιάβασα—μὲ ἀνακούφιση τὰ δημοσιεύματα ποὺ εἶχατε γιὰ τίς ἐθνικὲς μας φροντίδες.

Ἐχοντας τὴν ἰδέα ἔτι, κάθε πληροφορία ποὺ ἀφορᾷ τὴ θέση μας καὶ τοὺς λογαριασμούς μας μὲ τοὺς συμμάχους, **ἀληθινὴ** μὰ καὶ μὲ εἰλικρίνεια δημοσιευμένη, ἢμπορεῖ νὰ χύση φῶς καὶ νὰ καθοδηγήσῃ τοὺς κυβερνήτες μας, ἔλαβα τὴν εὐκαιρία ἀπὸ ἓνα γράμμα φιλικὸ νὰ σᾶς παραθέσω σύντομα μερικὰ πολὺ ἐνδεικτικὰ πράγματα, τὰ ἴποια ὀμιλοῦν εὐγλωττότερα ἀπὸ κάθε ἄρθρο:

Ἐπὸ τὴ ἡμέρα ποὺ κατελήφθηκε ἡ πατρίδα μας, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Petro Dimitrieff εἰσῆλθε θριαμβευτής, ἄνευ μάχης, καὶ ἐξεστέρησε Γαλλιστὶ τὸ: «nous sommes libérateur nous sommes pas des Volair» στὴν Ἐπιτροπὴ ποὺ πρόστρατο ὁ Μητροπολίτης μας, ἡ πατρίδα μας μετεβλήθη σὲ τόπο ἀρπαγῆς καὶ λεηλασίας.

Ἐδὲν εἶνε πρώτη ἡ φορὰ ποὺ θὰ γνωρίσομε τοὺς ἀγαπημένους συμμάχους. Ἄλλὰ λέγαμε τίς πρώτες ἡμέρες: «Πόλεμος εἶναι, κατάληψη εἶναι, αὐτὰ γίνονται: θὰ περάσῃ κι' αὐτὸ» καὶ ὄλα μὲ τὴν ἰδέα ἔτι ἡ συμμαχία θὰ μᾶς ἐγλύττωνε ἀπὸ δοκιμασίες. Δυστυχῶς ἔμως ἡ ἀρπαγὴ τέτοιο χαρακτηριστῆρα ἐπῆρε ποὺ ἐστέκετο κανεὶς περίλυπος ἐλευνολογῶντας ἔχι τὸν ἐλυτὸ του κλεπτόμενον, ἀλλὰ τοὺς κλέπτοντας ἔχι πλέον στρατιώτες, ἀλλὰ ἀξιωματικούς ἀνωτέρους καὶ κατωτέρους δίχως ἐπίγνωση τοῦ ἐξευτελισμοῦ τῆς καημένης ἀξιοπρεπείας των. Προφασίζόμενοι ὅτι ζητοῦν Τούρκους μέσα στὰ σπίτια ἄρπαζαν ὅ,τι ἔδλεπαν καὶ ἔτι χτυποῦσε